

**“মৰমৰ সন্তানসকল – মনমনাভৰ বশীকৰণ মন্ত্ৰৰ দ্বাৰাই তোমালোকে মায়াৰ ওপৰত জয়ী হ’ব পাৰা,
এইটো মন্ত্ৰই সকলোকে সোঁৱৰাই দিয়া”**

***প্ৰশ্ন :- এই বেহদৰ নাটকত সকলোতকৈ জবৰদস্ত লেৱচ (চাকৰ) কোন-কোন হয় আৰু কেনেকৈ ?**

***উত্তৰ:-** এই পুৰণি জগতৰ চাফ চিকুণ কৰোতা সকলোতকৈ জবৰদস্ত চাকৰ হৈছে প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ। ধৰণী অস্থিৰ হয়, বানপানী আহে, চাফা হৈ যায়। ইয়াৰ বাবে ভগৱানে কাকো নিৰ্দেশ নিদিয়। পিতাই কেনেকৈ সন্তানসকলক ধ্বংস কৰিব। এয়াটো নাটকৰ ভূমিকা হয়। ৰাৱণৰ ৰাজ্য নহয় জানো, ইয়াক ভগৱানৰ দুৰ্যোগ বুলি কোৱা নহয়।

ওঁম্ শান্তি। পিতাই সন্তানসকলক বুজায় – সন্তানসকল, মনমনাভৰ হোৱা। এনেকুৱা নহয় যে সন্তানসকলে বহি পিতাক বুজাব পাৰে। সন্তানসকলেতো নকয় শিৱবাবা, মনমনাভৰ হোৱা। নহয়। এনেতো সন্তানসকলে নিজৰ মাজত বহি মতান্তৰ হ’ব পাৰে, বিচাৰ ওলিয়াই কিন্তু যি মূখ্য মহামন্ত্ৰ হয়, সেয়াটো পিতায়ে দিয়ে। গুৰু সকলে মন্ত্ৰ দিয়ে। এই নিয়ম ক’ৰ পৰা ওলাল? এই পিতা যিয়ে নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰোঁতা, তেওঁৰে প্ৰথমে-প্ৰথমে মনমনাভৰ মন্ত্ৰ দিছিল। ইয়াৰ নামেই হ’ল বশীকৰণ মন্ত্ৰ অৰ্থাৎ মায়াৰ ওপৰত জয়ী হোৱা মন্ত্ৰ। এয়া কোনো ভিতৰত জপ কৰা নহয়। এয়াটো বুজিব লগীয়া কথা। পিতাই অৰ্থ সহিত বুজায়। গীতাত থাকিলেও কিন্তু অৰ্থ কোনেও নুবুজায়। এয়া গীতাৰ খণ্ডও হয়। মাত্ৰ কিন্তু নামটো সলনি কৰি দিয়া হৈছে। কিমান ডাঙৰ-ডাঙৰ কিতাপ আদি ভক্তি মাৰ্গত লিখা হৈছিল। বাস্তৱততো পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। পিতাৰ আত্মাত জ্ঞান আছে। সন্তানসকলৰো আত্মাইহে জ্ঞান ধাৰণ কৰে। বাকী কেৱল সহজ কৰি দিয়া হৈছে এই চিত্ৰ আদিবোৰ আঁকি। তোমালোক সন্তানসকলৰতো বুদ্ধিত এই সকলো জ্ঞান আছে। তোমালোকে সঠিকভাৱে জানা যে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল আৰু কোনো খণ্ড নাছিল। তাৰ পিছত এই খণ্ডবোৰ যোগ হৈছে। তেন্তে সেইবোৰ চিত্ৰ একোনত ৰাখি দিব লাগে। য’ত তোমালোকে দেখুওৱা যে ভাৰতত এওঁলোকৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। এতিয়াতো কিমানবোৰ ধৰ্ম আছে পুনৰ এই সকলোবোৰ নাথাকিব। এয়া হৈছে পিতাৰ বুদ্ধি। সেই বিচাৰবোৰত কিমান চিন্তা লাগি আছে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে এয়াটো একেবাৰে ঠীক হয়। লিখাও আছে যে পিতা আহি ব্ৰহ্মাবাবাৰ দ্বাৰা স্থাপন কৰিব। কাৰ ? নতুন জগতৰ। যমুনাৰ কণ্ঠ হৈছে ৰাজধানী। তাত এটাই ধৰ্ম আছিল। শিপাবোৰ একেবাৰে সৰু হয়, এই শিপাৰ জ্ঞানো পিতাই দিয়ে। চক্ৰৰ জ্ঞান দিয়ে, সত্যযুগত এটাই ভাষা আছিল, আৰু কোনো ভাষা নহ’ব। তোমালোকে সিদ্ধ কৰিব পৰা এখনেই ভাৰত আছিল, এখনেই ৰাজ্য আছিল, এটাই ভাষা আছিল। পেৰাডাইছত (স্বৰ্গ) সুখ শান্তি আছিল। দুখৰ চিন চাপ নাছিল। স্বাস্থ্য, সমৃদ্ধি, সুখ সকলো আছিল। ভাৰতখন নতন হৈ থাকুতে আয়ুসো বহুত বেছি আছিল কাৰণ পবিত্ৰতা আছিল। পবিত্ৰতাত মনুষ্য শক্তিশালী থাকে। অপবিত্ৰতাত চোৱা মনুষ্যৰ কেনেকুৱা অৱস্থা হৈ পৰে। বহি-বহি অকাল মৃত্যু হৈ যায়। ডেকেৰুৱা সকলো মৰি যায়। দূখ যে কিমান হয়। তাত অকাল মৃত্যু নহয়। পূৰ্ণ বয়স্ক হয়। পূৰ্ণ আয়ুৰ্লে অৰ্থাৎ বৃদ্ধকাললৈকে কোনো ইয়াত নমৰে।

যিকোনোকে বুজোৱা যদি বুদ্ধিত বহাই দিব লাগিব- বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰা, তেৱেঁই পতিত পাৱন হয়, তেৱেঁই সংগতি দাতা হয়। তোমালোকৰ ওচৰত সেই নক্সাও থাকিব লাগিব তেতিয়া সিদ্ধ কৰি বুজিব পাৰিব। আজিকালিৰ নক্সা এয়াই হয়, অহা কালিৰ নক্সা এয়া হয়। কিছুমানেতো ভাল ৰীতিত শুনেও। এয়া সম্পূৰ্ণ বুজাব লাগে। এই ভাৰত অবিনাশী খণ্ড হয়। যেতিয়া এই দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম আছিল তেতিয়া আৰু বেলেগ কোনো ধৰ্ম নাছিল। এতিয়া সেই আদি সনাতন ধৰ্ম নাই। এয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কোৱা গৈছে, কোনোও ক'ব নোৱাৰে। কিছুমানৰ সাহস নাই ক'বলৈ। তোমালোক সন্তানসকলে ভাল ৰীতি ৰহস্যমূলক বুজিব পাৰা। ইয়াত মুৰ্ছিত হোৱাৰ কোনো দৰকাৰ নাই। তোমালোকে সকলোবোৰ জানা আৰু আকৌ পুনৰাবৃত্তিও কৰিব পাৰা। তোমালোকে যিকোনোকে সুধিব পাৰা- এওঁ ক'ত গ'ল ? তোমালোকৰ প্ৰশ্ন শুনি চক্ৰিত হৈ যাব। তোমালোকেতো নিশ্চিত ৰূপত ক'ব পাৰা, কেনেকৈ এওঁলোকে ৪৪ জন্ম লয়। বুদ্ধিততো আছে নহয় জানো। তোমালোকে তৎক্ষণাত ক'বা যে সত্যযুগত নতুন জগতত আমাৰ ৰাজ্য আছিল। এটাই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। আন কোনো ধৰ্ম নাছিল। সকলোবোৰ নতুন। প্ৰত্যকটো বস্তু সতোপ্ৰধান আছিল। সোনো কিমান অপাৰ আছিল। কিমান সহজে ওলাইছিল, যি আকৌ ইটাৰ ঘৰ আদি সাজে। তাততো যিকোনো বস্তু সোনৰ হয়। খনিবোৰ সকলো নতুন হ'ব। ইমীটেচনতো (কৃত্ৰিম) নোলায় কাৰণ প্ৰকৃতটো বহুত আছে। এয়াত প্ৰকৃতৰ নামেই নাই। ইমীটেচনৰ কিমান জোৰ সেইবাবে কোৱা যায় মিছা মায়া, মিছা কায়া.....। সম্পত্তিবোৰো মিছা। হীৰা-মুকুতা ভিন্ন-ভিন্ন ওলাই যি গমো নাপাই যে সঁচা নে মিছা ? শ্ব ইমান হয় যে ধৰিব নোৱাৰি - সঁচা নে মিছা ? তাততো এনেকুৱা মিছা বস্তু আদি নাছিল। বিনাশ হৈ যেতিয়া সকলো পৃথিৱীত সোমাই যায়। ইমান ডাঙৰ-ডাঙৰ পাথৰ, হীৰা আদিৰ ঘৰত লগায়। সেইবোৰ ক'ব পৰা আহিছে, কোনে ক'ত কৰে? ভাৰততো বহুত এক্সপৰ্ট আছে, সাৱধান হৈ গৈ আছে। পিছত তাত এই সাৱধানতা লৈ আনিব। তাজমহল আদি কেৱল হীৰাৰে গঢ়িত নিকি। তাততো একেবাৰে ৰিফাইন (শুদ্ধ) সত্যহীৰা আছে। এই বিজুলি, টেলিফোন, মটৰ আদি আগতে একো নাছিল। পিতাৰ এই জীৱনৰ ভিতৰত কি-কি ওলায়। ১০০ বৰ্ষ হৈছে সেইবাবে এইবোৰ ওলাইছে। তাততো বহুত এক্সপাৰ্ট আছে। এতিয়াও টানি থাকে। বুদ্ধিমান হৈ থাকে। এয়াও সন্তানসকলক সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱা হয়। তাত হেলীকপ্টাৰবোৰো সম্পূৰ্ণ সুৰক্ষিত হয়। সন্তানসকলেও বহুত সতোপ্ৰধান বুদ্ধি থকা হয়। আগফালে অলপ যোৱা, তোমালোকে সকলো সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। যিমানে নিজৰ দেশৰ ওচৰত আহে তেতিয়া বৃক্ষ দেখা যায় নহয় নে। অন্তৰত সুখময় হৈ থাকে, এতিয়া ঘৰ পালোঁ আৰু পালোঁ। এতিয়া আহি পাইছা। পিছত তোমালোকৰো এনেকুৱা সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। সন্তানসকলে বুজি পাই যে পিতা সকলোতকৈ মৰমৰ হয়। তেওঁ হৈয়ে সুপ্ৰীম আত্মা। তেওঁক সকলোৱে মনত পেলায়। ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকেও পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰিছিলো নহয় জানো। কিন্তু তেওঁলোকে এয়া নাজানিছিল যে তেওঁ ডাঙৰ নে সৰু। গীত গোৱা হৈছিল জিলিকে আচৰিত তৰা ভ্ৰুকুটীৰ মাজত.... তেন্তে নিশ্চয় বিন্দু মিলি যাব নহয় নে। তেৱেঁকে কোৱা যায় সুপ্ৰীম আত্মা মানে পৰমাত্মা। তেওঁৰতো ভাল গুণ বহুত আছে। জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, কি জ্ঞান শুনাৰ। সেয়াটো যেতিয়া শুনাৰ তেতিয়াহে গম পাব। তোমালোকেও প্ৰথমে গম পাইছিলো জানো, কেৱল ভক্তিহে জানিছিলো। এতিয়াতো বুজি পোৱা যে বিস্ময় হয়, আত্মাকো এই চকুৰে দেখা নোপোৱা তেতিয়া

পিতাকো পাহৰি যাবা। নাটকত ভূমিকাই এনেকুৱা যে যাক বিশ্বৰ গৰাকী কৰা হয় তেওঁৰ নাম দি দিয়া আৰু গঢ়ি তোলাতো জনৰ নাম লুকাই দিয়াৰ। কৃষ্ণক ত্ৰলৌকীনাথ, বৈকুণ্ঠনাথ কৈ দিছে, অৰ্থ একো বুজি নাপায়। মাথো ডাঙৰ বুলি কৈ দিয়ে। ভক্তি মাৰ্গত অনেক কথা বহি-বহি বনায় দিয়ে। কয় যে ভগৱানৰ ইমান শক্তি আছে, সেয়া হাজাৰ বিজাৰ সূৰ্যতকৈ পোহৰ বেছি, সকলোকে ভস্ম কৰিব পাৰে। এনেকুৱা এনেকুৱা কথা লিখি দিয়ে। পিতাই কয় যে মই সন্তানসকলক কেনেকৈ জ্বলাম। এয়াটো হ'ব নোৱাৰে। সন্তানসকলক পিতাই কেনেকৈ ধ্বংস কৰিব? নহয়। এয়াটো নাটকৰ ভূমিকা। পুৰণি জগত শেষ হ'ব ওলাইছে। পুৰণি জগতখন বিনাশৰ বাবে এই প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ সকলো চাকৰ হয়। কিমান জবৰদস্ত চাকৰ আছে। এনেকুৱা নহয় যে তেওঁলোককে পিতাই ধ্বংস কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিছিল। নহয়, ধুমুহা লাগে, মৰামাৰী হয়। ভগবানে কয় নেকি, এইবোৰ কৰা বুলি। কেতিয়াও নকৰে। এয়াটো নাটকৰ ভূমিকা। পিতাই নকয় বোমা বনোৱা। এয়া সকলো ৰাৱণৰ মতে ক'ব। এয়া পূৰ্ব নিৰ্দ্ধাৰিত নাটক। ৰাৱণৰ ৰাজ্য আছে যদি অসুৰী বুদ্ধি হৈ পৰিব। কিমান মৰে। শেষত সকলোবোৰ জ্বলাই দিয়ে। এয়া পূৰ্ব নিৰ্দ্ধাৰিত খেল হয়, যি আকৌ হয়। কিন্তু এনেকুৱা নহয় যে শংকৰৰ চকু খুলিলে বিনাশ হৈ যায়, এইবোৰক ভগৱানৰ দুৰ্যোগ বুলিও নকয়। এয়া প্ৰাকৃতিকে হয়।

এতিয়া পিতাই তোমালোকক শ্ৰীমত দি আছে। কাকো দুখ আদি দিয়া কথা নহয়। পিতাতো হয়েই সুখৰ ৰাস্তা দেখুৱা জন। নাটক প্লেণ অনুসৰি ঘৰ পুৰণা হৈ যায়। পিতায়ো কয় এই সম্পূৰ্ণ জগতখন পুৰণা হৈ পৰিল। এয়া শেষ হৈ যাব। নিজৰ মাজত কেনেকৈ কাজিয়া কৰে চোৱা। আসুৰী বুদ্ধি হয় নহয় জানো। যেতিয়া ঈশ্বৰীয় বুদ্ধি আছে তেন্তে কোনো মৰা কটা আদিৰ কথা নাই। পিতাই কয় মইতো সকলোৰে পিতা। আমাৰ সকলোকে মৰম কৰে। পিতা দেখাত ইয়াত থাকে আৰু পিছত অন্য সন্তান পিনে চাই, যিয়ে বহুত প্ৰেমৰে পিতাক স্মৰণ কৰে। সেৱাও কৰে। ইয়াত বহি- বহি পিতাৰ চকু সেৱাবত সন্তানসকলৰ পিনে। কেতিয়াবা দেহৰাদুন, কেতিয়াবা মেৰেঠ, কেতিয়াবা দিল্লী..... যিবোৰ সন্তানে মোক স্মৰণ কৰে ময়ো তেওঁলোকক স্মৰণ কৰোঁ। যিয়ে মোক স্মৰণ নকৰে তথাপিও মই সকলোকে স্মৰণ কৰোঁ কাৰণ সকলোকে মই লৈ যাব লাগিব। হয়, যি মোৰ দ্বাৰা সৃষ্টিৰ চক্ৰৰ জ্ঞানক বুজি পায় যে নম্বৰবাৰ তেওঁ পিছত উচ্চ পদ পাব। এয়া বেহদৰ কথা। সেয়া হদৰ শিক্ষক আদি থাকে। এয়া হৈছে বেহদৰ। তেন্তে সন্তানসকলৰ মনত কিমান সুখী হ'ব লাগে। পিতাই কয় যে সকলোৰে ভূমিকা একে ধৰণৰ নহয়, এইবোৰৰো ভূমিকা আছিল। কিন্তু পিছে- পিছে যোৱা সকল কিমান ওলাল। কোৱা যায় যে – পিতা, আমি 7 দিনৰ সন্তান হয়, এদিনৰ সন্তানো হয়। তেন্তে থাকি গ'ল নে। সেইবাবে পিতাই সকলো কথা বুজায় থাকে। নদীও সচাকৈ পাৰ কৰি আহিছোঁ। পিতা আহাৰ পিছতে জ্ঞান আৰম্ভ হৈছে। তেওঁৰ যে অপাৰ মহিমা। সেই গীতাৰ অধ্যায়বোৰতো তোমালোকে জন্ম জন্মাতৰ কিমান বাৰ যে পঢ়িছা। পাৰ্থক্য চোৱা কিমান আছে। ক'ত কৃষ্ণ ভগবানুৰাস, ক'ত শিৱ পৰমাত্মা বাস। ৰাতি দিনৰ সমান পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া আছে যে আমি সত্যখণ্ডত আছিলোঁ, সুখো বহুত দেখিছোঁ। 3/4 ভাগ সুখ দেখিছা। পিতাই নাটক সুখৰ বাবে হে বনাইছিল, দুখৰ কাৰণেতো নহয়। ইয়াততো পিছত তোমালোকে দুখ পাইছা। যুদ্ধতো ইমান সোনকালে লাগিব নোৱাৰে। আধা আধা হ'লেও ইমান মজা নালাগে। চাৰে তিনি হাজাৰ বৰ্ষততো একো যুদ্ধ নাছিল। বেমাৰ আদি নাছিল। ইয়াততো চোৱা এটা বেমাৰৰ

পিছত এটা বেমাৰ লাগি আছে। সত্যযুগততো এনেই পোক পৰুৱা আদি থাকিব যিয়ে শস্য খাই পেলাব সেইবাবে নাম হয় স্বৰ্গ। তেন্তে বিশ্বৰ নক্সাও তোমালোকক দেখুৱাব লাগে তেতিয়াহে তোমালোকে বুজিবা। প্ৰকৃততে ভাৰত এইখন আছিল, আৰু কোনো ধৰ্ম নাছিল। তাৰ পিছত নম্বৰবাৰ ধৰ্ম স্থাপন কৰা সকল আহে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পৃথিৱীৰ ইতিসাহ ভূগোলৰ জ্ঞান আছে। তোমালোকৰ বাহিৰে সকলোৱে কয় দিব নেতী-নেতী, আমি পিতাক নাজানো। কয় দিয়ে তেওঁৰ কোনো নাম, ৰূপ, দেশ, কাল নহয়। নাম ৰূপ নাথাকিলেতো কোনো দেশো হ'ব নোৱাৰে। একো বুজি নোপোৱা। এতিয়া পিতাই তোমালোকক নিজৰ যথার্থ পৰিচয় দিয়ে। অচ্ছ।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) সদায় অপাৰ সুখত থাকিবলৈ বেহদৰ পিতাই যি বেহদৰ কথা শুনায়, সেয়া মন্থন কৰিব লাগে আৰু পিতাক অনুসৰণ কৰি চলিব লাগে।
- (2) সদায় স্বাস্থ্যবান হৈ থাকিবলৈ “পবিত্ৰতাক” আকোঁৱালি ল'ব লাগে। পবিত্ৰতাৰ আধাৰত পিতাৰ পৰা স্বাস্থ্য, সমৃদ্ধি আৰু সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে।

***বৰদান:-** শক্তিশালী স্মৰণৰ দ্বাৰা চেকেণ্ডত পদমৰ উপাৰ্জন কৰোঁতা পদ্মাপদম ভাগ্যশালী হোৱা

তোমালোকৰ স্মৰণ ইমান শক্তিশালী হওঁক যাতে এক চেকেণ্ডত স্মৰণৰ দ্বাৰা পদমৰ উপাৰ্জন জমা হৈ যায়। যাৰ প্ৰত্যেকটো খোজত পদম উপাৰ্জন হয় তেন্তে কিমান পদম জমা হৈ যাব, সেইবাবে কোৱা হয় যে পদমাদম ভাগ্যশালী। যেতিয়া কাৰোবাৰ ভাল উপাৰ্জন হয় তেতিয়া তেওঁৰ চেহেৰাৰ উজ্জ্বলতাই বেলেগ হৈ যায়। গতিকে তোমালোকৰ চেহেৰাত যাতে পদমৰ উপাৰ্জনৰ নিচা দেখোবলৈ পোৱা যায়। এনেকুৱা আত্মিক নিচা, আত্মিক আনন্দ থাকিব লাগে যাতে আনে অনুভৱ কৰে যে এওঁলোক অন্যতকৈ বেলেগ।

***শ্লোগান:-** নাটকত সকলো ভালেই হ'ব - এইটো স্মৃতিৰে নিচিন্ত বাদশ্বাহ হোৱা।

ওঁম্ শান্তি!!
